

Gyóntató fehérség

Hóhullás némasága,
te gyóntató fehérség,
függönyöd előtt állva
vallok – feloldozol még?

Meggyónom gyávaságom,
magányom, rettegésem,
gyónom meleg kabátom,
kiszikkadt ölelésem.

Tudom, hazám is méltán
nem fogadott fiának,
bár cinkosa lehettem,
mint folyondár a rácsnak.

Vérem piros didergés;
ereim jégvirága
hasztalan dermed Isten
sötétlő ablakára.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)